

Museu d'Art
Jaume Morera

Sense títol, 2003. Tècnica mixta sobre fusta, 205 x 205 cm.

RAÓ DE ROSTOLL. Josep Guinovart 1993-2003

Sala d'El Roser, del 27 de novembre de 2003 al 8 de febrer de 2004

Josep Guinovart allibera l'art del perill que l'art suposa per a l'art. El vitalisme del seu art va trencant tot allò que es va solidificant en el seu art. Així, ell s'ha anat fent un estil que és una lluita constant contra la consolidació del seu estil. Més ben explicat, ell va trencant i va enganxant el que ha trencat, i allò que en surt, ho trenca i ho enganxa de nou, dit sigui metafòricament, és clar. Aquest trencament permanent -una destrucció anihiladora- i aquest enganxament continu -una inventiva generadora- conformen en Guinovart una dialèctica que té el seu suport en un capteniment que rebutja qualsevol ombra d'esteticisme acomodaticí.

Guinovart beu de si mateix, de més ençà del seu art, viu l'art arran de la seva actitud, que és energètica i que li dóna empena per anar fent el seu art i per anar-lo alliberant de si mateix, de l'art ja fet. Tot plegat el fa ser un treballador de l'art. És en la feina on Guinovart troba la força per construir tot destruint. Segurament això és comú a tots els artistes. En Guinovart, però, és més evident que en la majoria. Ell és un artista del treball. Diríeu que treball i art hi són indissociables, en Guinovart.

I és que ell ve de la pintura, s'hi ha mantingut i va cap a la pintura. I la pintura és conceptual, contemplativa i reflexiva en tant que conjumina el treball manual amb l'intel·lectual. L'art de Guinovart és mental per tal com és material, i a l'inrevés. I precisament per això, les seves obres, segons com, són més conceptuals que no les dels qui no s'embruken les mans perquè només pensen, tot just tenen idees. Guinovart reflexiona a través de la matèria, de les mans, de la pinzellada, dels colors, de les formes. Pensa i diu allò que únicament pot ser pensat i dit a través del seu treball i del resultat d'aquest.

El fet de concentrar-se en la feina ha fet plural Guinovart: la seva obra és molt diversa, explora sempre possibilitats

innombrables; a més a més, fa sense parar nombroses intervencions en camps socials, polítics i culturals ben diferents. I, paradoxalment, és la concentració en el seu treball allò que ha forjat el seu estil obert, no gens encarcerat ni repetitiu. Com ha escrit José Corredor-Matheos: "Hi ha obres de Guinovart amb unes certes connotacions que, sense ser religioses, toquen matèries que cremen". Són místiques de la matèria, en les quals s'estronca o s'hi esbatana tota immanència per deixar anar una pulsio. I és que l'art en Guinovart és una metàfora que, en comptes de fer cap al segon terme de la comparació, s'enlaira en el trajecte, cau i esdevé un camí ral que és metàfora de si mateix, símbol del terme inassolit.

Per Guinovart -que es belluga en un magma d'antilogies-, la tradició artística inclou tant l'art romànic com les distintes manifestacions de la recerca d'antiart i de no-art, d'antitot i de tots els corrents que, durant els darrers cent vint anys, han eixamplat límits i han deixat obsolets la predeterminació, els codis, la voluntat professional d'assolir obres gratificadores, ben fetes i, consegüentment, benpensants.

Les afirmacions de l'art de Guinovart són negadores de la realitat, i és en aquest sentit que, en l'àmbit de la diguem-ne sensibilitat, transformen la realitat, que per l'art de Guinovart no existeix si no és com afirmació d'allò que per Guinovart podria ser la realitat, d'allò que fins i tot la seva passió interior desconeix. I a despit d'això i justament per aquest motiu, Guinovart viu aferrat al que en diem realitat; ell no se n'evadeix pas.

Els rostolls de Guinovart són íntims, són rostolls de la memòria de la sega del temps de les segues de la seva gran sega: l'acabament de la seva infantesa, viscut en terres de Ponent.

CARLES HAC MOR

RAZÓN DE RASTROJO. Josep Guinovart 1993-2003

Josep Guinovart libera al arte del peligro que el arte supone para el arte. El vitalismo de su arte va rompiendo todo lo que se va solidificando en su arte. Así, él se ha ido haciendo un estilo que es una lucha constante contra la consolidación de su estilo. Explicado mejor, él va rompiendo y enganchando lo que ha roto, y lo que se sale de ello lo rompe y lo engancha de nuevo, dicho sea metafóricamente, claro. Esta rotura permanente —una destrucción aniquiladora— y este enganche continuo —una inventiva generadora— conforman en Guinovart una dialéctica que tiene su apoyo en un comportamiento que rechaza cualquier sombra de esteticismo acomodaticio.

Guinovart bebe de sí mismo, de más allá de su arte, vive el arte a raíz de su actitud, que es energética y que le da empuje para ir haciendo su arte y para irlo liberando de sí mismo, del arte ya hecho. En definitiva, para ser un trabajador del arte. Es en el trabajo donde Guinovart encuentra la fuerza para construir destruyendo. Seguramente esto es común a todos los artistas. Pero en Guinovart es más evidente que en la mayoría. Él es un artista del trabajo. Diríais que trabajo y arte son indisolubles en Guinovart.

Y es que él viene de la pintura, se ha mantenido y va hacia la pintura. Y la pintura es conceptual, contemplativa y reflexiva en tanto que combina el trabajo manual con el intelectual. El arte de Guinovart es mental por como es de material, y al revés. Y precisamente por esto, sus obras, según como, son más conceptuales que las de los que no se ensucian las manos, porque sólo piensan, apenas tienen ideas. Guinovart reflexiona a través de la materia, de las manos, de la pincelada, de los colores, de las formas. Piensa y dice lo que únicamente puede ser pensado y dicho a través de su trabajo y del resultado de éste.

El hecho de concentrarse en el trabajo ha hecho a Guinovart plural: su obra es muy diversa, explora siempre posibilidades

innumerables; además, hace sin parar numerosas intervenciones en campos sociales, políticos y culturales muy diferentes. Y paradójicamente, es la concentración en su trabajo lo que ha forjado su estilo abierto, nada rígido ni repetitivo. Como ha escrito José Corredor-Matheos: “Hay obras de Guinovart con ciertas connotaciones que, sin ser religiosas, tocan materias que queman.” Son místicas de la materia, en las que se corta o se abre de par en par toda inmanencia por dejar ir una pulsión. Y es que el arte en Guinovart es una metáfora que, en lugar de ir al segundo término de la comparación, se eleva en el trayecto, cae y se convierte en un camino real que es metáfora de sí mismo, símbolo del término no conseguido.

Para Guinovart —que se mueve en un magma de antilogías— la tradición artística incluye tanto el arte románico como las distintas manifestaciones de la búsqueda de antiarte y de no arte, de antídoto y de todas las corrientes que, durante los últimos ciento veinte años, han ensanchado límites y han dejado obsoletos la predeterminación, los códigos, la voluntad profesional de conseguir obras gratificadoras bien hechas y, consecuentemente, bien pensadas.

Las afirmaciones del arte de Guinovart son negadoras de la realidad, y es en este sentido que, en el ámbito de la digamos sensibilidad, transforman la realidad, que para el arte de Guinovart no existe si no es como afirmación de lo que para Guinovart podría ser la realidad, de lo que incluso su pasión interior desconoce. Y a pesar de esto, y justo por este motivo, Guinovart vive aferrado a lo que llamamos realidad; él no se evade.

Los rastros de Guinovart son íntimos, son rastros de la memoria de la siega del tiempo de las siegas de su gran siega: el final de su infancia, vivida en tierras de Ponent.

CARLES HAC MOR

Del 27 de novembre de 2003 al 8 de febrer de 2004

Horari

de dimarts a dissabte
d'11 a 14 i de 17 a 20 hores

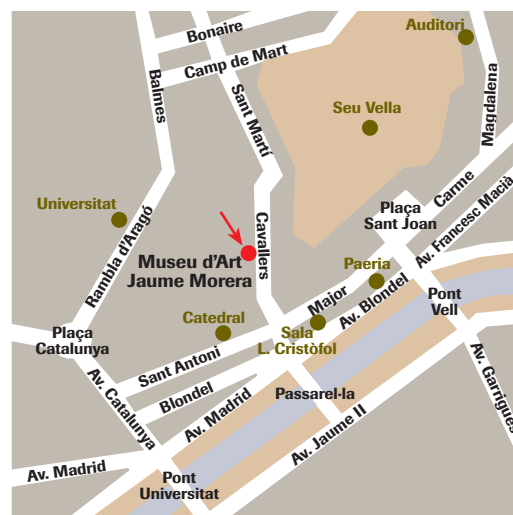
diumenges i festius
d'11 a 14 hores

dilluns tancat

Per a tots aquells que ho desitgin, el Museu d'Art Jaume Morera realitza visites comentades a l'exposició els dies 13 de desembre, 10 i 24 de gener i 7 de febrer.

Totes les visites comentades seran a les 18,30 hores
(durada aproximada: 1 hora)

Les escoles que desitgin visita comentada dins d'horari escolar, s'han d'adreçar prèviament al Museu d'Art Jaume Morera; tel: 973 700 419 Sr. Francesc Gabarrell

Transport públic

Para autobús Cavallers.

Confluència amb les línies

L1, L2, L3, L4, L5, L6, L7, L8, L9, L10 i L12.

**Museu d'Art
Jaume Morera**

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida